

သက်မး

JIL

ကမ္ဘာကျော်
သုတေသနပြု ဖြစ်ရန်သန့်ပျား

ခေါင်းထဲမှ ထလာသူ

ရာဇဝတ်သားကား သေဆုံးသွားလေပြီ။ သို့သော် ... အလောင်းမြေ ကျရေးပြဿနာက ရှိသေးသည်။ အလွန်ကူးစက်လွယ်သော ပုလိပ်ရောဂါဖြင့် သေဆုံးသွားသူ အလောင်းကို သက်ဆိုင် ရာ ဆွေမျိုးသားချင်းထံ ပြန်ပေး၍ မဖြစ်။

ထောင်ပိုင်ကြီးမှာ စိတ်ရှုပ်လျက်ရှိသည်။ ပုလိပ်ရောဂါ၏ လက္ခဏာ များကား ထင်ရှားလှ၏။ အချိန်ကား ပုလိပ်ရောဂါဖြင့် သောက်သောက် လဲလှသေသော လန်ဒန်မြို့ကြီးမှာ မီးအကြီးအကျယ် လောင်ကျွမ်းပြီးစ အချိန်။ ပုလိပ်ရောဂါဆိုလျှင် လူတိုင်း ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်ကြ သော အချိန်။ ပုလိပ်ရောဂါဆိုသည် မှာ ပေါင်ခြံများ ၊ ချိုင်းများ တွင် ယောင်ယမ်းလာမည်။ ဝေဒနာကြောင့် အော်ဟစ် ညည်းညူမိမည်။ အ ရေပြားအောက်တွင် မမှားနိုင်သော အပြာစင်းကြီးများ ပေါ်ထွက်လာမ ည်။ ယခုကဲ့သို့ ပုလိပ်ရောဂါ ဖြစ်ပွားခြင်းမှာ လီဆက်စတာ (Licester) မြို့အဖို့ ပထမဦးဆုံး အကြိမ်ပင် ဖြစ်၏။ အကယ်၍ သာ ယင်းရောဂါသ ည် ဆက်လက်ပြန့်ပွားသွားပါက

ရာဇဝတ်သားတွင် ပုလိပ်ရောဂါဖြစ်ပွားနေသည် ဟူသော သတင်းများ လည်း အကျဉ်းထောင် တွင် သာမက တမြို့လုံး ပျံ့နှံ့လျက် ရှိပြီ ဖြစ်၏။

ရာဇဝတ်သားမှာ ရုပ်ခပ်သန့်သန့် လူရွယ်တစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူ့ဘဝ၏ နောက်ဆုံးအချိန်ပိုင်း ကလေးအတွင်း ပြုစုခဲ့သော သူနာပြုဆရာမက လေးမှာ အခန်းထောင့်တွင် မရှက်နိုင်ဘဲ ငိုကြွေး လျက်ရှိသည် ။ ဆရာဝန်ကမူ ရောဂါပိုးများ မပျံ့နိုင်စေရန် ပိုးသတ်ဆေးများ ဂရုတစိုက် မီးရှို့ လျက်ရှိ ၏။ ထောင်ပိုင်ကြီးသည် မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့်အုပ်၍ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည် ။ ရာဇဝတ် သား၏ တောင့်တင်းနေသော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ယင်းခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ရှိ အပြာစင်းများကို လှမ်းကြည့်ကာ စိတ်ကျေနပ်သွားသည် ။ ထုံးစံအတိုင်း ရာဇဝတ်သား သေဆုံးကြောင်းကို ဆရာဝန်က သေဆုံး လက်မှတ် ထုတ်ပေးရပြီး ထောင်ပိုင်ကြီးက မှန်မမှန် စစ်ဆေးရသည် ။ ထို့ပြင် ဂျူရီလူကြီး ၁၂ ဦး ကလည်း သေဆုံးကြောင်း မှန်မမှန် စစ်ဆေးရဦးမည် ဖြစ်သည် ။

ဂျူရီလူကြီး ၁၂ ဦးသည် လက်ကိုင်ပဝါကိုယ်စီဖြင့် နှာခေါင်းပိတ်ကာ ထောင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ ကြသည် ။ သူတို့ ကို ထောင်အမှုထမ်းတစ်ဦးက ရာဇဝတ်သားသေဆုံးသော အခန်းသို့ ခေါ်ဆောင် သွားခဲ့သည် ။

သူတို့ သည် အလောင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည် ။ အသက်မရှူကြောင်း တွေ့ရသည် နှင့် အခန်းတွင်းမှ အားလုံး ခပ်သွက်သွက် ပြန်ထွက်သွားခဲ့ကြ၏။

ချွန်နေဗီဆင်ဟု အမည်ရှိသော ယင်းရာဇဝတ်သား၏ အလောင်းကို သစ်သားခေါင်းတွင်းသို့ ထည့်လိုက်ကာ ခေါင်းဖုံးကို ဝက်အူများ ဖြင့် လှည့်ပိတ်လိုက်ကြသည် ။ ထို့နောက် ချက်ချင်းပင် လှည်းတစ်စီးဖြင့် သုဘရာဇာတစ်ဦး၏ အိမ်သို့ သယ်ဆောင်သွားလေတော့သည် ။ အိမ်သို့ ပြန်လာ သော ထောင်ပိုင်ကြီးမှာ မိမိကို ပုလိပ်ရောဂါ ကူးစက်လေမည်လား ဟု တထိတ်ထိတ်နှင့် စိုးရိမ်လျက် ရှိ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဂျန်နီဆင်သည် ဝက်အူချောင်း တစ်ပန်းကန်ကို အားရပါးရစားလျက် ရှိနေ ပါသတည်း။

ယင်းသို့ ထူးခြားစွာ လွတ်မြောက်သွားသူကား အင်္ဂလန်ပြည်တစ်ဝှမ်း ခေတ်သစ် ရော်ဘင်ဟု (Robin Hood) အဖြစ် ကျော်ကြားခဲ့သူပင်တည်း။ သူ့အား ဖမ်းဆီးရမိခဲ့ပြီး ရုံးတင် စစ်ဆေးခဲ့စဉ် ကလည်း သူ၏ ဓားပြတိုက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရဖူးသော အမျိုးသား အမျိုးသမီး အမြောက်အမြားသည် လက်ထိပ်ခတ်ထားသော သူ့ကိုလာရောက်ကြည့်ရှုခဲ့ကြရာ ပရိသတ်များ ပြားလွန်းလှသောကြောင့် တန်းစီကာ အလှည့်ကျ ကြည့်ခဲ့ကြ၏။ သူကား သူ့အားလာရောက်ချီးမြှင့်ကြသည့် ပရိသတ်ကြီးကို သွားဖြူလျက်။

သို့သော် သူသည် သေဒဏ်စီရင်ခြင်းကို စောင့်စားနေရသည့်ရာဇဝတ်သား။

ယခု လွတ်မြောက်သွားလေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့ သည် သူ မည်သို့မည်ပုံ လွတ်မြောက်သွားသည် ကို ခေတ္တအသာဖယ်ထားပြီး မည်သို့ မည်ပုံ သေဒဏ်အကျခံရမည့် ရာဇဝတ်သားအဖြစ် ထောင်တွင်းသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပုံကို ဦးစွာ ကြည့်ကြဦးစို့။

ဂျန်နီဆင်ကို ၁၆၃၆ ခုနှစ်တွင် ယော့ရှိုင်းယားနယ် (York Shire) ပွန်တီဖရက် (Pontefract) မြို့၌ မွေးဖွားခဲ့သည် ။ သူ၏ မိဘများမှာ လူ

ရိုးလူကောင်းများ ဖြစ်ပြီး သူကိုယ်တိုင်ပင် ငယ်စဉ်က လိမ္မာပါးနပ်သော ကလေးငယ်တစ်ဦး ဖြစ်၏။ သို့သော် အသက် ၁၃ နှစ်အရွယ်ခန့်မှ စ၍ သူသည် သူတပါးတို့ ၏ ကြက်ခိုးရ-သစ်သီးခိုးရမှ ၊ အိပ်ပျော်စားဝင်သူ တစ်ဦးအဖြစ် ပြောင်းလဲသွား ခဲ့ပြီး ယင်းမြို့ရှိ ဆိုးသွမ်း လူငယ်ကလေး များ ၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာခဲ့သည် ။

တစ်နေ့တွင် သူသည် ငွေဇွန်းတစ်ချောင်းကို ခိုးယူရာ မိသွားခဲ့သောကြောင့် ကျောင်းအုပ် ဆရာကြီးသည် သူ့အား ကျောင်း သားများ ရှေ့တွင် ကြိမ်လုံးဖြင့် ရိုက်နှက်ဆုံးမခဲ့သည် ။ ယင်းနေ့ည တွင် ပင် သူသည် ဆရာကြီး၏ အိမ်တွင်းသို့ ဖောက်ထွင်း၍ ဝင်ရောက်ပြီး ငွေ ဆယ်ပေါင်ကို ခိုးယူခဲ့ သည် ။ ထို့နောက် ဆရာကြီး၏ မြင်းကိုပင် စီးကာ လန်ဒန်မြို့တော်သို့ ရှေ့ရှုထွက်ခွာလေတော့သည် ။

သူသည် လေးရက်တိုင်တိုင် မြင်းစီးခဲ့ပြီးနောက် မြို့ကိုလှမ်းမြင်ရ သော နေရာသို့ ရောက်သော အခါ ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေပြီဖြစ်သည် ။ မြင်းကို လည်လှီးသတ်ထားခဲ့ကာ ခြေလျင်လျှောက်လာ ခဲ့သည် ။ သူ သည် သူ၏ အိတ်ထဲရှိ ငွေဆယ်ပေါင်အားကိုးဖြင့် လန်ဒန်မြို့ထဲသို့ ရင် ကော့ကာ ဝင်ရောက်သွားခဲ့ပြီး နာရီအနည်းငယ် အကြာတွင် မူ သူသည် အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် အလုပ်ရရှိနေ ပြီ ဖြစ်၏။

နောက်နှစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် သူသည် တစ်နေရာမှ ငွေပေါင်နှစ်ရာ ကို ခိုးယူခဲ့ပြီးနောက် အင်္ဂလန်ကျွန်းမှ ဥရောပတိုက်ဖက်သို့ ထွက်ခဲ့ပြန် သည် ။

ဟော်လန်နိုင်ငံသို့ အရောက်တွင် ထုံးစံအတိုင်း သူ၏ စောရလုပ်ငန်း လုပ်ရင်း ပထမဦးဆုံး အကြိမ်အဖြစ် ခြေချော်လက်ချော်ဖြစ်ကာ ဟော် လန်ထောင်သို့ ရောက်သွားလေတော့သည် ။

သို့သော် ဂျန်နေဗီဆင်သည် ထောင်ထဲတွင် ကြာကြာမနေလိုက်ရ။
ဟော်လန်ထောင်ထဲမှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ခဲ့ပြီး ဖင်လန်နိုင်ငံထဲသို့
ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။ ။ ဖင်လန်အရောက်တွင် သူသည် စစ်ပွဲတစ်ပွဲ ဖြစ်
ပွားနေသည် နှင့် သွားရောက်ရင်ဆိုင်တိုးမိနေလေရာ အသက်အန္တရာယ်
လုံခြုံရေး အတွက် စစ်ထဲသို့ပင် ဝင်လိုက်ရသည်။ ။ သူဝင်သောတပ်မှာ စ
ပိန်တပ်မတော်ရှိ အင်္ဂလိပ်အပျော်တမ်း တပ် ဖြစ်၏။

တပ်ထဲတွင် စစ်ပြီးသည် အထိပင် မနေဘဲ သူ၏ လခများ နှင့် ဟိုမှ
သည် မှ ဖြောင်၍ ရသမျှလေးတို့ ကို စုဆောင်းပြီးနောက် အင်္ဂလန်ကျွန်း
ဖက်သို့ ပြန်ပြေးလာခဲ့သည်။ ။ အင်္ဂလန်အရောက် တွင် သူသည် သူ၌ ရှိ
သော "အထုပ်အထည်" လေးနှင့် တပ်မှ ထွက်လာသူဟူသော စစ်ပြန်ဘွဲ့
ကို ခံယူကာ ဟန်ကျပ်နံကျ ဖြစ်နေခဲ့သေးသည်။ ။ သို့သော် ထုံးစံအတိုင်း
သူသည် လူကောင်း သူကောင်း လုပ်နေခြင်းကို သေချင်စေရန်အောင်
ငြီးငွေ့သူတစ်ဦး ဖြစ်သည့်အတိုင်း မကြာမီ သူ၏ ဇာတိရပ် ပြန်ပေါ်လာ
ခဲ့သည်။ ။

ဂျန်နေဗီဆင်သည် သူ၏ "လုပ်ငန်း" မရှိမဖြစ် လိုအပ်သော ပစ္စတို
သေနတ် နှစ်လက်၊ ဖိနပ် ရှည်တစ်ရံ၊ ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည်၊ မျက်နှာဖုံး
တစ်ခုနှင့် မြင်းတစ်ကောင်တို့ ကို ဝယ်ယူစုဆောင်းခဲ့ပြီး နောက် မကြာမီ
သူ့ကို "လမ်းဓားပြ" တစ်ဦးအဖြစ် တွေ့မြင်ရလေတော့သည်။ ။ ယင်းလုပ်
ငန်းကား သူနှင့် အလွန်ကိုက်ညီသော လုပ်ငန်းဖြစ်သည့်အတိုင်း သူသ
ည် ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်အတွင်း ခရီးသွားတို့ ၏ နာရီများ ၊ ပိုက်
ဆံအိတ်များ နှင့် ငွေကြေးအမြောက်အမြား စုဆောင်းမိခဲ့ရုံမျှမက နိုင်ငံ
တစ်ဝှမ်း "ခေတ်သစ်ရော်ဘင်ဟု " အဖြစ် ကျော်ကြားသွားလေတော့သ
ည်။ ။

သူ၏ ကျော်ကြားမှုနှင့်ပတ်သက်၍ အချို့သော အကြောင်းအရာများ မှာ ပုံကြီးချဲ့ထားခြင်း များ ဖြစ်သော်လည်း အဖြစ်အပျက်တစ်ရပ်မှာ မူ ရော်ဘင်ဟု ဆန်ဆန် အမှန်ပင် သူပြုကျင့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သူသည် တစ် နေ့တွင် ထမင်းဆိုင်ငယ်လေးတစ်ခုတွင် တည်းခိုနေစဉ် လယ်သမားအ ဖိုးအို တစ်ဦးသည် မတန်တဆ အတိုးနှုန်းဖြင့် သူကြွေးယူထားသော ကြွေးရှင်ထံသို့ သူ၏ လယ်ကလေး ကို ရောင်းချပြီး ကြွေးဆပ်လိုက်ရသ ည် ကို တွေ့ခဲ့ရသည် ။ အဖိုးအိုမှာ ယင်းအကြောင်းကို တုန်တုန် ယင်ယ င်နှင့် ဝမ်းပန်းတနည်း ပြောရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေချင်သည် အ ထိ စိတ်ထိခိုက်လျက် ရှိသည် ။ ယင်းသို့ပြောကြားနေခိုက် ဆိုင်ရှိလူအား လုံး ဝိုင်း၍ နားထောင်နေစဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မူ ယင်းကိစ္စများကို သူ နှင့်မဆိုင်သကဲ့သို့ တသီးတခြားထိုင်နေသော သူတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရ ၏။ ဤတွင် ဖွန်နေဗီဆင်က ..

"သူက ဘယ်သူလဲ"

ဟု မေးလိုက်၏။ စကားဝိုင်းထဲမှ လူတစ်ယောက်က ...

"အဲဒီလူပေါ့၊ အဖိုးကြီးရဲ့ ကြွေးရှင်လေ"

ဖွန်သည် သူ၏ စားလက်စ အစားအသောက်များကို ခပ်မြန်မြန် လ က်စသတ်လိုက်ပြီး နောက် သူ၏ အခန်းရှိရာအပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်သွားခဲ့သည် ။

နောက် တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် လယ်သမား အဖိုးအိုထံမှ ကြွေးဆ ပ်လိုက်သော ငွေထုပ်ကို ပိုက်ကာ ပြန်လာခဲ့သူသည် ၊ လူပြတ်သော တစ်

နေရာတွင် မျက်နှာဖုံးရှင် ဓားပြတစ်ဦးနှင့် ရင်ဆိုင် တိုးကာ၊ ယင်းငွေထုပ်ကို ဓားပြလက်သို့ အပ်လိုက်ရလေတော့သည်။ ။ ဂျွန်သည် ငွေထုပ်ကို ယူကာ ထမင်းဆိုင် အပေါ်ထပ်ရှိ သူ၏ အိပ်ခန်းပေါ်သို့ ပြန်လည်တွယ်တက်ခဲ့ပြီး အိပ်နေလိုက်သည်။ ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် ကြွေးဆပ်လိုက်ရသဖြင့် ချွတ်ခြုံကျနေသော လယ်သမား ကြီးထံသို့ သူမသိသော လူရွယ်တစ်ဦး မြင်းတစ်စီးဖြင့် ရောက်ရှိ လာပြီးနောက် သူ့ကို ငွေအိတ် တစ်အိတ် လှမ်းပေးလိုက်ရင်း -

"ရော့ ခင်ဗျား လယ်"

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ။

"လယ် ... ကျွန်တော့် ... လယ်"

အဖိုးကြီးက တအံ့တဩ ပြန်မေးလိုက်ရင်း ...

"ခင်ဗျား လယ်လေး အဲဒီအထုပ်ထဲမှာ ခင်ဗျားလယ်ပေါ့"

လူရွယ်သည် ပြောပြောဆိုဆို မြင်းကို ခုံးစိုင်းကာ ပြန်ထွက်သွားခဲ့သည်။ ။

ဂျွန်သည် တောပုန်းဓားပြအဖြစ်ဖြင့် နှစ်အတန်ကြာ နေခဲ့ပြီးနောက်၊ တဖြည်းဖြည်း သူ့အဖို့ ဘေးအန္တရာယ်များ လာကြောင်း ဆင်ခြင်မိသော အခါ တောပုန်းဘဝကို စွန့်လွှတ်ပြီးနောက် ဇာတိမြို့ သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ။ သူ၏ ဇာတိမြို့ရှိ မွေးဖခင်ကြီးနှင့် မြို့သူမြို့သားများကလည်း ရော်ဘာ

င်ဟု လက်သစ်အဖြစ် ထင်ရှားလျက်ရှိသော သူ့ကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကြိုဆိုခဲ့ကြ၏။ ထိုမျှသာမက သူသည် လီချက်စတာမြို့ဝန် အဖြစ်သို့ပင် ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ။ မည်သို့မည်ပုံ မြို့ဝန်ဖြစ်သွားသည် ကို အသေအချာ မသိရချေ။ သူသည် လူကြီးလူကောင်းအဖြစ် တစ်နှစ်ခန့် ကောင်းစွာ နေထိုင်ခဲ့၏။ သို့သော် ဖခင်ကြီး ကွယ်လွန်သွားပြီးအခါတွင် မူကား ထုံးစံအတိုင်း "စောရ" လုပ်ငန်းကို ပြန်လည် လုပ်ကိုင်လေတော့သည်။ ။

သို့ဖြင့် တစ်ကြိမ်တွင် သူ့ကို ခိုးထုပ်ခိုးထည်နှင့် လက်ပူးလက်ကြပ် ဖမ်းဆီးခံရပြီးနောက် လီချက်စတာ ထောင်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားတော့၏။

လီချက်စတာ ထောင်ထဲတွင် "ရော်ဘင်ဟု လက်သစ်" ရောက်ရှိသွားကြောင်း သတင်းသည် တစ်ပြည်လုံး ဟိုးဟိုးကျော်သွားခဲ့သည်။ ။ ကောလဟလများ လည်း ဟိုမှ သည် မှ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ကြ ၏။

"သူသည် စင်စစ် ထောင်ထဲတွင် ရောက်နေသည် ဆိုခြင်းမှာ မဟုတ်ကြောင်း၊ သူသည် နံရံ အမြင့်ကြီးများကိုပင် မြင်းနှင့်ဖြစ်စေ၊ မြင်းမပါဘဲ ဖြစ်စေ ခုန်လွှားဖြတ်ကျော်နိုင်ကြောင်း၊ သူ့ကို တစ်ချိန်တည်းမှာ ပင် နှစ်နေရာလောက်တွင် တွေ့မြင်ကြရကြောင်း၊ သူသည် ကိုယ်ပျောက် မြေလျှိုး နိုင်ကြောင်း" စသည် စသည် ဖြင့် ယုတ္တိယုတ္တာမရှိသော ကောလာဟလများမှာ တစ်ပြည်လုံး ပြန့်နှံ့ နေလေတော့သည်။ ။

တချို့ကလည်း လီချက်စတာမြို့အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ညစဉ်ညတိုင်း မြင်းနက်ကြီးစီးလျက် မြင်ကြရသည် ဟု ဆိုသည်။ ။ အချို့ကမူ လန်ဒန်၊ ဘရစ်စတိုးမြို့များ တွင် ပင် သူ့ကို တွေ့ကြရသည် ဟု ဆိုကြပြန်သည်။ ။

ယင်းသို့ အပြင်လောကတွင် သတင်းမျိုးစုံ ဖြစ်ပွားနေချိန်တွင် ဂျန်နေဗီဆင်ခမျာ ထောင်တွင်းရှိ အခန်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် ဧရာမ ထိပ်တုံးကြီးဖြင့် ခတ်ထားခြင်း ခံနေရသော ကြောင့် မလှုပ်သာ မယှက်သာ

ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ။

လီချက်စတာ ထောင်မှူးကြီးအဖို့ မူ မည်သို့ပင် သတင်းကြီးသော လူစွမ်းကောင်းကြီး ဖြစ်စေ၊ ဂျွန်သည် သာမန် လူသားတစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။ ။ နှစ်ပတ်အတွင်း အမှုကို စစ်ဆေး ဆုံးဖြတ်မည် ဖြစ်ပြီး၊ ယင်းသို့ စစ်ဆေးခြင်းမှာ လည်း အလုပ်သဘော အရလုပ်ခြင်းမျှသာဖြစ်ကာ ဂျွန်ကို သေဒဏ် ပေးမည်မှာ သေချာလှ၏။ မကောင်းသတင်းဖြင့် ကျော်ကြားလှသော သူ၏ အကျဉ်းသားမှာ ကြိုးစ င် ထက်တွင် အသက်ဆုံးမည်မှာ ရာနှုန်းပြည့် သေချာလှသည်။ ။

သို့သော် လက်တွေ့၌ ထောင်မှူးကြီး၏ "အထင်" မှာ မမှန်ကြောင်း ဤဇာတ်လမ်းအစတွင် ပင် ကျွန်ုပ်တို့ သိရှိခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ဂျွန်နီဆင်ကို ထိပ်တုံး ခတ်ထားရုံမျှမက မျက်ခြေမပြတ်လည်း စောင့်ကြည့်လျက်ရှိကြ သည်။ ။

မကြာမီ သူတို့ မပြတ်စောင့်ကြည့်လျက်ရှိသော အကျဉ်းသားမှာ အပြင်းအထန် ဖျားပါလေ တော့သည်။ ။ သို့ဖြင့် သူ့အား သက်တောင့်သ က်သာနေနိုင်စေရန် ထိပ်တုံးဖြုတ်ပေးလိုက်ရ၏။ ထိုစဉ် နာမည်ကြီး အ ကျဉ်းသားများကို သူ တွေ့လိုသော ဧည့်သည် များအား လာရောက်တွေ့ ဆုံခွင့် ပေးထား ၏။ ဂျွန်သည် သူ့အား လာရောက်တွေ့ဆုံသော မိတ် ဆွေတစ်ဦးကို သူ့ထံသို့ သူ၏ ဆရာဝန် လွှတ်ပေး ရန် ပြောကြားခဲ့သည် ။ ဂျွန်၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေမှာ လည်း ထောင်ဆရာဝန်နှင့် မလုံ လောက် ကြောင်း ပုဂ္ဂိုလ်အတော်များများက တောင်းဆိုသောကြောင့် ထောင်မှူးကြီးက ဂျွန်အား သူ၏ ကိုယ်ပိုင်ဆရာဝန်နှင့် ကုသခွင့် ပေးခဲ့

သည် ။ ဂျန်၏ ဆရာဝန်မှာ ဥပဓိရုပ်ကောင်းလှသော ခေါင်းဖြူ အဖိုးကြီး တစ်ဦးဖြစ်ရာ သူ့အား ထောင်အမှုထမ်းများကပင် လေးလေးစားစား ဆက်ဆံကြသည် ။ သို့သော် ထောင်အမှုထမ်းများ သည် သူတို့ နှစ်ဦးပြောသမျှ ကြားနိုင်သော အကွာအဝေးရှိ မလှမ်း မကမ်း တစ်နေရာမှ စောင့်ကြည့်နေကြရသည် ။ ဆရာဝန်ကြီးသည် ဂျန်ကို အသေအချာ စစ်ဆေး စမ်းသပ်ပြီးနောက် ဦးခေါင်းကို ဖြေးညှင်းစွာ ခါယမ်းကာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည် ။ ထို့နောက် အနီး တွင် ရှိသည့် အမှုထမ်းများအား သူ့ကို ထောင်မှူးကြီးထံ ခေါ်သွားရန် ပြောလိုက်၏။ သို့ဖြင့် ထောင်အမှုထမ်းတစ်ဦးသည် ထောင်တွင်းရှိ လမ်းကျဉ်းလမ်းကွေ့လေးများကို ဖြတ်သန်းကာ ထောင်မှ ကိုက်တစ်ရာခန့်အကွာရှိ ထောင်မှူးကြီးအိမ်သို့ ဆရာဝန်ကြီးကို ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည် ။

"ဘယ်လိုလဲ အခြေအနေ"

ထောင်မှူးကြီးက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။

"ခင်ဗျားရဲ့ အကျဉ်းသား အခြေအနေကတော့ တော်တော်ဆိုးတယ်၊ ကြောက်စရာကောင်း လောက်အောင်ကို ဖျားနေတယ်"

"သူဟာ ကပ်ရောဂါ တစ်ခုခုဖြစ်နေတယ်၊ သူ့ကို အခုလို မှောင်မဲညစ်ပတ်နေတဲ့ အခန်းထဲမှာ ဆက်ထားရင် မုချသေမှာ ဘဲ"

ထောင်ပိုင်ကြီးက နေရာရွှေ့ပေးရန် ငြင်းဆန်သေးသော်လည်း ဆရာဝန်ကြီးက အကယ်၍ ရောဂါအခြေအနေ ဆက်လက်ဆိုးဝါးလာပါက အခြားသူများ သို့ ကူးစက်သွားနိုင်ကြောင်း ပြောကြား သောအခါမှ လက်လျှော့သွားသည် ။

သို့ဖြင့် တစ်နာရီအတွင်းမှာ ပင် ဂျန်သည် တစ်ပတ်ခန့် နေခဲ့ရသော အခန်းကျဉ်းကလေးထဲမှ ပို၍ ကျယ်သော အခန်းကျဉ်းကလေးထဲသို့

ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။ ။

သူသည် အပြင်းအထန် ဖျားလျက်ရှိပြီး အသက်ကိုပင် ကြိုးစားပန်းစား ရှူနေရ၏။ သူ့အဖို့ အသက်ရှင်ရန်မှာ မျှော်လင့်ချက် အနည်းငယ်မျှသာ။

ဆရာဝန်ကြီးသည် သူ၏ လူနာကို ကြိုးစားပန်းစား ကုသလျက်ရှိသည်။ ။ တစ်နေ့လျှင် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် လာရောက် စမ်းသပ်ကြည့်ရှုခဲ့သည်။ ။ သူသည် နောက်တစ်ကြိမ် ထောင်မှူးကြီးနှင့် တွေ့သောအခါ သူနာပြုဆရာမတစ်ဦး ထားခွင့်ပြုရန် တောင်းဆိုပြန်သည်။ ။

"အခု အခြေအနေအတိုင်းဆိုရင် သူနာပြုဆရာမ မလိုတော့တာ သေချာတယ်"

ထောင်မှူးကြီးက ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဟာ ... သေချာတာပေါ့"

ဆရာဝန်ကြီးက ပြန်ပြောသည်။ ။

"ဒါပေမဲ့ သူဟာသိပ်ပြီး အားနည်းနေတယ်၊ သနားစရာကောင်းလောက်အောင်ကို အားနည်း နေတယ်။ ဒါကြောင့် နူးညံ့တဲ့ လက်ကလေးတွေနဲ့ နူးညံ့တဲ့ အသဲကလေးတွေကသာ သူ့ကို ရှော့ရှော့ ရှူရှူ အသက်ထွက်စေမှာ ဖြစ်တယ်"

နောက်တစ်နေ့တွင် ဆရာဝန်ကြီးသည် လှပ၍ သတ္တိရှိသော အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦးကို ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ ။ သူမ၏ အသက်မှာ ၁၈ နှစ်ခန့်သာ ရှိသေးသည်။ ။

သူနာပြုအမျိုးသမီးကလေး ရောက် လာပြီး နှစ်ရက်အကြာတွင် ဆရာဝန်ကြီးသည် လူနာ၏ ရောဂါကို ရှာဖွေတွေ့ရှိပြီ ဖြစ်၏။

ဆရာဝန်ကြီးက လူနာ၏ ရောဂါကား ပုလိပ်ရောဂါပင်ဖြစ်ကြောင်း ကြေငြာခဲ့သည်။ ယခုအခါ လူနာ၏ ချိုင်းကြားများ နှင့် ပေါင်ခြံများ တွင် ယောင်ယမ်းလျက်ရှိပြီ ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ရက်အကြာတွင် လူနာ၏ အရေပြားအောက်၌ အညိုစင်းကြီးများ ပေါ်လာတော့ မည် ဖြစ်၏။ လူနာ၏ အခြေအနေမှာ မျှော်လင့်စရာ မရှိတော့ချေ။ ထို့ပြင် ရောဂါအလွန် ကူးစက် ပျံ့နှံ့ လွယ်သော အဆင့်သို့ ရောက်လျက်ရှိပြီ။

ထောင်မှူးကြီးသည် အကျဉ်းသား အခြေအနေမှန်ကို သိရှိနိုင်ရန် လာကြည့်ခဲ့သေး၏။ သို့သော် ကုတင်အနီးတိုင်ရောက်အောင် မသွားခဲ့။ လေးလေးကြီး အသက်ရှူလျက် ရှိသော လူနာကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အကျဉ်းသားလူနာ၏ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အညိုစင်းကြီးများ ပေါ်နေပြီး ထောင်မှူးကြီးသည် နှာခေါင်းပေါက်ကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ပိတ်ကာ ခပ်သွက်သွက် ပြန်လှည့်သွားခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် လူနာ၏ ညည်းတွားသံကို ထောင်ကြီးတစ်ခုလုံး နီးပါး ကြားနေရသည်။ ထိုနေ့တွင် မည်သည့်ထောင်အမှုထမ်းမျှ အကျဉ်းသားထားရာ အခန်း၏ ကိုက်တစ်ရာခန့်အကွာတွင်း သို့ မကပ်လာကြတော့။

အကျဉ်းသားလူနာသည် နောက်တစ်နေ့တိုင် တစ်နေ့ကုန် ဆက်လက်ညည်းတွားဆဲပင် ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ထိုနေ့ညနေတွင် အကျဉ်းသားကွယ်လွန်သွား၏။

ဆရာဝန်နှင့် သူနာပြုဆရာမလေးတို့ သည် အလင်းရောင်ပေါ်လာသည် အထိ အလောင်းနှင့် အတူ ရှိနေကြပြီးနောက် အလင်းရောင်ပေါ်လာသောအခါ သူနာပြုပစ္စည်းများ ထည့်ထားသော ခြင်းတောင်းကို လက်တစ်ဖက်မှ ဆွဲကာ တရှုံ့ရှုံ့ငိုရင်း ထောင်တွင်းမှ ထွက်သွားသော

အမျိုးသမီးငယ် လေးတစ်ဦးကို ထောင်သားများ မြင်လိုက်ကြရသည် ။

ဆရာဝန်ကြီးသည် ထောင်မှူးကြီးထံ အကြောင်းကြားလိုက်၏။ အခန်းတွင်းရှိ ရောဂါပိုးများ သေစေရန် အနံ့ပြင်းသော ဆေးမှုန့်များကို မီးရှို့ထား၏။ ထောင်မှူးကြီးသည် ဤတစ်ကြိမ်တွင် အခန်း၏ တံခါးကိုပင် ကျော်မဝင်တော့ဘဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။ အကျဉ်းသားကား အသက်မရှူ တော့။ ဆရာဝန်ကလည်း သွေးမခုန်တော့သည် မှာ ကြာပြီဖြစ်ကြောင်း ဆိုသည် ။ သို့ဖြင့် ထောင်မှူး ကြီးသည် အကျဉ်းသား သေဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း အတည်ပြုလိုက်တော့၏။

ထို့နောက် အဖွဲ့ဝင် ၁၂ ဦးပါသော ဂျူရီလူကြီးအဖွဲ့က အလောင်းကို စစ်ဆေးရန် လာကြပြန် သည် ။ သူတို့ သည် လည်း ဆရာဝန်၏ ရောဂါကူးစက်နိုင်ကြောင်း သတိပေးချက်အရ ဆေးမှုန့်များ မီးရှို့မှုကြောင့် ထွက်ပေါ်လာသော မီးခိုးလုံးများ အကြား လူသေကောင်တင်ထားရာ ကုတင်ကို ခေတ္တ မျှစိုက်ကြည့်ကြပြီးနောက် ဣန္ဒြေမပျက်ရုံတမယ် ခပ်သုတ်သုတ် မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်ပင် အခန်းတွင်း မှ ထွက်ခွာသွားကြကုန်သည် ။

ထိုစဉ် သူတို့ လူအုပ်အတွင်းမှ နောက်ဆုံးဘက်မှ ကျန်ခဲ့သူ ဂျူရီလူကြီးတစ်ဦးကမူ အလောင်းကောင်ထံမှ ချောင်းဟန့်သံလိုလို ကြားလိုက်မိသည် ။ သို့သော် ယင်းအသံသည် သေပြီးစ လူ၏ အဆုပ်ထဲသို့ မီးခိုးများ ဝင်သောကြောင့် ထွက်ပေါ်လာသောအသံဖြစ်သည် ဟု ပင် ယူဆလိုက် သည် ။ သူကိုယ်တိုင်လည်း မီးခိုးများကြောင့် ချောင်းဆိုးလေရာ ယင်းအကြောင်းကို အထူးတွေးတော မနေတော့ဘဲ အခြားသူများ နောက်မှ ခပ်သုတ်သုတ် ဆက်လက်လိုက်ပါသွားခဲ့သည် ။

မကြာမီ သုဘရာဇာတစ်ဦးသည် တပည့်သုံးဦးနှင့်အတူ ခေါင်းတစ်

လုံးကို ထမ်းကာ ထောင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ။ တာဝန်ကျ ထောင်အမှု ထမ်းများမှာ ရောဂါကို ကြောက်လှသောကြောင့် အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ပြီး အခြားသို့ ရှောင်ထွက်သွားခဲ့ကြသည်။ ။

သုဘရာဇာများ သည် လူသေကောင်ကို အခေါင်းထဲသို့ ညင်သာစွာ ထည့်လိုက်ကြသည်။ ။ ထို့နောက် ခေါင်းဖုံးကို ပိတ်ပြီး အခေါင်းကို ထမ်းကာ ထောင်ပြင်သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ။ ဆရာဝန် ကြီးသည် လည်း နောက်မှ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ။

သူတို့ လူစုသည် ထောင်တံတိုင်းကြီးကို ကျော်လွန်မိသည် အထိ အခြားမည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ကြရချေ။ ထို့နောက် အသင့်ရပ်ထားသော လှည်းပေါ်သို့ အခေါင်းကို တင်လိုက်ပြီး အခေါင်းကို သုသာန်ရှိ သုဘရာဇာ၏ အဆောက်အဦအထိ ယူလာခဲ့ကြသည်။ ။

ယင်းနောက် အခေါင်းကို ဂရုတစိုက် လှည်းပေါ်မှ ချလိုက်ပြီးနောက် ခေါင်းဖုံး၊ ဝက်အူများကို လှည့်ကြာ ခေါင်းဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ။

"ကဲ ... ဂျွန် ... ထလေ"

အလောင်းကောင်၏ မျက်စေ့များ ပွင့်လာသည်။ ။ သူ၏ မျက်နှာမှာ စပ်ဖြူ ဖြစ်၏။ သုဘရာဇာ၏ အိမ်ရှင်မသည် မီးဖိုပေါ်မှ ဝက်အူချောင်းကြော်အိုးကို ချလိုက်ကာ စားပွဲတစ်ခုကို ခင်းလိုက်သည်။ ။

အလွန်ပြောင်မြောက်သော သေဘေးမှ လွတ်မြောက်ရေး ကြိုးပမ်းမှု (သို့မဟုတ်) "လှည့်ကွက်" တစ်ရပ်ပင်တည်း။

ဆရာဝန်ကြီးနှင့် သူနာပြုဆရာမလေးတို့ သည် ယင်းဇာတ်လမ်းတွဲ

င် မိမိတို့ ၏ အသက်ကို စွန့်ကာ ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ထူးခြားသော အချက်တစ်ရပ်မှာ သူတို့ သည် ဆေးပညာကို အသုံးပြု ကာ "လှည့်စား" ခဲ့ကြခြင်းပင်ဖြစ်သည် ။ အညိုစင်းများကိုမူ သူနာပြု ဆရာမလေးသည် ဝါတာကာလာ (Water Colour) ခေါ် ကလေးများ က စားသည့် "ကပ်ခွာ" ကို အသုံးပြုကာ ဖန်တီးပေးခဲ့သည် ။

ယင်းသို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ထောင်ထဲမှ "ထုတ်" ယူခဲ့ရပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ဇာတ်လိုက် ကြီး ဂျန်နေဗီဆင်သည် ကောင်းမွန်စွာ ဆက်လက်နေထိုင်သွားခဲ့သည် ဟူ၍ ဤဇာတ်လမ်းကို နိဂုံး ချုပ်ရသော် အလွန်ကောင်းမည် ဖြစ်၏။ သို့သော် တကယ်ဖြစ်ရပ်ကား ဤသို့မဟုတ်။

သူ၏ ခေါင်းမြှုပ်နှံသည့်ကိစ္စပြီးသည် နှင့် ဂျန်သည် မြင်းတစ်စီးရှာကာ လမ်းဓားပြတစ်ဦး အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ပါသတည်း။

သူသည် ကျွမ်းကျင်ရဲရင့်သော လမ်းဓားပြတစ်ဦးသာ မဟုတ်ဘဲ အကြွေးလည်း သန်သူ ဖြစ်ကြောင်း၊ သူဓားပြတိုက်သည့်အခါတိုင်း စပ်ပြီးပြီးမျက်နှာနှင့် သူသည် ပင် "နာမည်ကျော် ဂျန်နေဗီဆင်" ဖြစ်ကြောင်း ဓားပြအတိုက်ခံရသူ ပုဂ္ဂိုလ်များကို ပြောကြားလေ့ရှိသည် ။

အချို့ကလည်း ဂျန်နေဗီဆင်သည် မြှုပ်နှံထားခြင်းခံရသော အခေါင်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားသည် ။ သို့သော် စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးသမားများက သူ၏ အလောင်းမြှုပ်နှံထား ရာ နေရာကို သွားရောက်စစ်ဆေးသောအခါ အလောင်းကို တူးဖော်ထားသော လက္ခဏာ လုံးဝ မတွေ့ ရရှိမျှမက အခေါင်းဖုံးမူလီများကိုပင် တစ်ခုမှ မဖြုတ်ရသေးဘဲ ဗလာခေါင်းချည်းသက်သက်ကိုသာ တွေ့ခဲ့ရသည် ။

ထောင်မှူးကြီးခမျာမှာ လည်း သူ၏ ထောင်ထဲတွင် သူကိုယ်တိုင် အကျဉ်းသားအဖြစ် စံမြန်း နေရတော့၏။ ထိုအချိန်တွင် ဆရာဝန်ကြီး၊ သူနာပြုဆရာမလေးနှင့် သုဘရာဇာတို့ အားလုံးကို လည်း ရှာမတွေ့တော့။

ရွန်သည် ၁၀-နှစ်တိုင်တိုင် အဖမ်းမခံရဘဲ အောင်မြင်သော ဓားပြကြီးတစ်ဦးအဖြစ် နိုင်ငံ တစ်ဝှမ်း ကျော်ကြားနေခဲ့သည် ။ သူ၏ ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ကောင်းမှု၊ လျင်မြန်မှုများကြောင့် သူ့အား လက်ပူးလက်ကြပ် မဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့ချေ။ တစ်ကြိမ်တွင် သူကျူးလွန်သော လုယက်မှုအတွက် သူ၏ "လှည့်ကွက်" ကြောင့် တခြားဓားပြတစ်ဦးမှာ ဘုမသိ ဘမသိ အဖမ်းခံသွားရသည် ။

ရွန်၏ နောက်လိုက်နောက်ပါများ လည်း တဖြည်းဖြည်း များ ပြားလာခဲ့ပြီး ၁၆၇၄-ခုနှစ်တွင် သူတို့ လူစုသည် ဈေးကွက်သို့ သယ်ဆောင်သွားလျက်ရှိသော ကျွဲနွားအုပ်များကိုပင် လုယူ တိုက်ခိုက် ခဲ့ကြရာ တစ်ပြည်လုံး သတင်းကြီးသွားခဲ့သည် ။ ရွန်အဖို့ ယင်းသို့ သတင်းကြီးလေလေ သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များ အဖို့ သူ့အား လက်ပူးလက်ကြပ် ဖမ်းဆီးနိုင်ရန် ကြိုးပမ်းလေလေပင် ဖြစ်၏။

သို့ဖြင့် တစ်ကြိမ်တွင် ရွန်အား ဖမ်းမိသွားခဲ့ပြီး နှစ်အတန်ကြာ ထောင်ထဲတွင် သွားနေခဲ့ရ တော့သည် ။

ယခုအခါတွင် ရွန်သည် လူငယ်လူရွယ်မဟုတ်တော့ချေ။ သူသည် ထောင်မှ လွတ်ငြိမ်းခွင့် ရရေးအတွက် စစ်တပ်ထဲတွင် အပျော်တမ်း စစ်သည် အဖြစ် ဝင်ရောက်အမှုထမ်းဆောင်ခဲ့သည် ။ သို့သော် သူသည် လွတ်ငြိမ်းခွင့် ရသည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လမ်းဓားပြဘဝသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွား ပြန်သည် ။ ယခုအကြိမ်တွင် သူ၏ မကောင်းသတင်းမှာ ပိုမိုကျော်ကြားလျက်ရှိရာ ဘုရင်ပင် မနေသာ တော့ဘဲ ...

"ရာဇဝတ်သား ဂျွန်ကို ဖမ်းဆီးပေးနိုင်ပါက ဆုတော်ငွေ ပေါင်နှစ်ဆယ် ချီးမြှင့်မည် ဖြစ်ကြောင်း" "လန်ဒန်ဂေဇက်" ထဲတွင် ထုတ်ကြေငြာခဲ့ရတော့သည်။ ။

၁၆၈၅-ခုနှစ် မတ်လ ၁ ရက်နေ့တွင် ကပ္ပတိန် ဟတ်ကတ်ဆယ် (Captain Hard Castle) ဆိုသူသည် သူ့ကိုတွေ့ရှိသွားခဲ့သည်။ ။ ကပ္ပတိန်သည် သူ၏ ပစ္စတိုသေနတ်ကို ထုတ်ချိန်လိုက်ပြီး ...

"ခင်ဗျား နေဗီဆင်ပဲ"

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ။

"ကျွန်တော့်နာမည် ဂျွန်ဆင်ပါ။ ကျွန်တော် ဘာများ လုပ်မိလို့လဲ"

"မဟုတ်ဖူး ခင်ဗျား နေဗီဆင်ပဲ ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပေတော့" နေဗီဆင်သည် ထုံးစံအတိုင်း ရယ်ဖြဖြနှင့် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ပြလိုက်သည်။ ။

"ဒီနာမည်ဟာ ကျုပ်အတွက် ရက်စရာနာမည် မဟုတ်ပါဘူး"

ယခုအကြိမ်တွင် မူ ဂျွန်သည် မလွတ်မြောက်နိုင်တော့ချေ။ လီချက်စတာတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပုံများ (ယခုအခါ သနားစရာထောင်မှူးကြီးခများ ဂျူရီလူကြီး ၁၂-ဦးထောက်ခံမှုဖြင့် ထောင်မှ လွတ်သွားပြီ ဖြစ်၏) ၏ သာဓကကို ကြည့်၍ ယော့ (York) ထောင်မှူးကြီးသည် ဂျွန်အား မည်သည့်အခွင့်အရေး မျှ မပေးတော့ချေ။ သူ့အား အကျဉ်းသား တဒါဇင်ခန့်ကို ခတ်ထားနိုင်သော ထိပ်တုံးကြီးများ နှင့် အသေအချာခတ်ထားခဲ့သည်။ ။ သူ၏ အော်ဟစ်ညည်းတွားသံများကိုလည်း မည်သူကမှ ဂရုမစိုက် တော့ဘဲ သူ့ကို ပြောင်လှောင်သရော်ခြင်းများ ပင် ပြုခဲ့သည်။ ။

သူ၏ အမှုကိုလည်း ကတိုက်ကရိုက်ပင် မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်ရုံးတင်စစ်ဆေးခဲ့ကြသည်။ ။ ၁၆၈၅-ခုနှစ် မေလ ၁ ရက်နေ့တွင် စီရင်ချက် သ

တိမှတ်ပြီး နောက်သုံးရက်အကြာတွင် စီရင်ချက် အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန် သူ့အား ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ကြသည်။ ။

မေလ ၄-ရက်နေ့ နံနက်စောစောအချိန်တွင် မျက်နှာကို အဝတ်နှင့်စည်းထားခြင်းခံရသော ဂျွန်နေဗီဆင်သည် သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်ရှိ လှည်းတစ်စီးပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိသည်။ ။ သူ၏ လည်ပင်းတွင် ကြိုးကွင်းစွပ်ပြီးနောက် လှည်းကို မောင်းထွက်သွားသောအခါ ဂျွန်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် တွန့်လိမ်ရင်း သစ်ပင်ပေါ်တွင် တန်းလန်းကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သတည်း။

လူသူ ပရိသတ်ကြီးမှာ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ ဂျွန်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ငြိမ်သက်သွားသော အခါ ကြိုးကို ဖြတ်ချလိုက်ပြီး အဆင်သင့်ရှိနေသော အခေါင်းထဲသို့ ထည့်လိုက်ကြသည်။ ။

ဂျွန်သည် မည်သည့်အခါတွင် မှ အခေါင်းထဲမှ ပြန်ထနိုင်မည်မဟုတ်တော့ချေ။

သို့ဖြင့် လူလတ်ပိုင်းအရွယ် ရာဇဝတ်သားတစ်ဦး၏ ဘဝမှာ ဇာတ်သိမ်းသွားခဲ့သည်။ ။ သို့သော် သူ၏ ရုပ်ချောမှု၊ သတ္တိရှိမှုများ နှင့် ကြင်နာမှုများ သည် အင်္ဂလန်တွင် ပြောစမှတ်အဖြစ် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသတည်း။ ။

သေမင်းခံတွင်းဝသို့ လက်တစ်လုံးအလို

"မဒမ် ... ကျွန်တော်တို့ တောင်းပန်ပါတယ်"

"မဒမ် ... ကျွန်မတို့ သိပ်ကြောက်တယ်။ ကျွန်မတို့ နားမှာ နေပါ။ ကျွန်မတို့ နားမှာ အဆုံးအထိ နေပါ"

အဆုံးအထိ။

မှန်သည် ။ အဆုံးအထိ နေရပေမည်။ မဒမ်ဘာဂါရက် (Madame Bergeret) သူ၏ လည်ဂုတ်ကို စမ်းကြည့်လိုက်သည် ။ ပခုံးပေါ်အထိ ဝဲနေသော သူ၏ ဆံပင်များကို ညှပ်ပစ်လိုက်ရပြီ 'ဂီလိုတင်း' ခေါင်းဖြတ်စက်ကြီး၏ ဓားသွားသည် သူမ၏ လည်ဂုတ်ပေါ်သို့ အဟန့်အတားမရှိဘဲ ကျရောက်စေရန် ဖြစ်၏။ ဓားသွားနှင့် လည်ဂုတ်အကြား အဟန့်အတား တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပါက ခေါင်းဖြတ်စက်ကြီးပေါ်တွင် အကျည်းတန်သော မြင်ကွင်းတစ်ခု ဖြစ်ကောင်းဖြစ်သွားစေနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

မဒမ်ဘာဂါရက်၏ ဖြစ်ရပ်မှာ ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးအတွင်း အလွန်ထူးခြားသော သမိုင်း ပင် ဖြစ်၏။ သေဘေးမှ သိသိလေး လွတ်သွားခဲ့ဖူးသော သာဓကများ ရှေးက ရှိဖူးခဲ့သော်လည်း များ သောအားဖြင့် ယင်းတို့ မှာ ပုံပြင်တစ်ပိုင်း တကယ့်ဖြစ်ရပ်တစ်ပိုင်း ရောမွှေနေခြင်းသာ ဖြစ်၏။ မဒမ်ဘာဂါရက်၏ ဖြစ်ရပ်သည် ကား အငြင်းပွားဖွယ်မရှိသော တ

ကယ့်ဖြစ်ရပ်-ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်။

သူမသည် အဖမ်းခံရပြီးနောက် သူမအား သုတ်သင်မည့်နေ့ကို ထောင်တွင်းမှ စောင့်ဆိုင်းနေ ခဲ့ရ၏။ အချိန်ကား ၁၇၉၃-ခုနှစ် ကမ္ဘာကျော် ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးကြီးကာလ။

သူမ၏ လှပသော ရုပ်ရည်နှင့် ထူခြားသော ကိုယ်ဟန်အမူအရာတို့ကြောင့် သူမနှင့်အတူ သုတ်သင်ခံရမည့် သေဖော်သေဖက်များက သူမအား သူတို့ အားလုံး သေပြီးသည့်အထိ သူမက စောင့်ဆိုင်းပေးရန် တောင်းပန်နေကြခြင်းဖြစ်သည် ။ သေကာနီးဆဲဆဲအချိန်တွင် "ကာလ" တည်း ဟူသော အတိုင်းအတာမှာ အကြောင်းမဟုတ်တော့။ သူမက သူတို့ အားလုံး ဆန္ဒအတိုင်း ဂီလိုတင်း ခေါင်းဖြတ်စက်ကြီးသို့ သွားရာတွင် နောက်ဆုံးလှည်းမှ လိုက်ပါပြီး နောက်ဆုံးမှ အသေခံရန် အာမဘန္တေ ခံလိုက်ရန်။

ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးကြီးအတွင်း ဘုရင်လူးဝစ်၊ သိပ္ပံပညာရှင် လဗွိုင်စီးယား (Lavoisier) နှင့် ကဗျာဆရာ အင်ဒရေချီနီယာ (Andre Chénier) တို့ လည်း သူမရှေ့မှ "ဂီလိုတင်း" ထံ သွားခဲ့ ကြပြီး ဖြစ်၏။ ယခုအခါ သူမတို့ အလှည့်။

ကလေးသာသာမျှသာရှိသော မိန်းကလေးတစ်ဦးက သူမလက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး စကား ပြောမည့်ဟန် ပြင်လိုက်သည် ။ သို့သော် မပြောဖြစ်ဘဲ ခိုကိုးရာမဲ့ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်သည် ။

"ဆိုလေ"

သူမက မိန်းကလေး အားရှိစေရန် စကား စ ပေးလိုက်သည်။ ။

"အို ... အန်တီက သိပ်သတ္တိကောင်းတာပဲနော်"

"မဟုတ်ပါဘူး ကလေးရယ်၊ အန်တီလဲ မင်းတို့လိုပါပဲ ...၊ ပိုပြီး သတ္တိမကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အန်တီက ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို ကောင်းကောင်း သိတယ်"

သူမက "ဂီလိုတင်း" ထံ မသွားမနေ သွားကို သွားရတော့မည်ကို ဆိုလိုခြင်းပင်။

"ဒါပေမဲ့ ... ဒါပေမဲ့ ... ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို လုပ်ကြမှာလဲ"

ကလေးမလေးသည် သူမ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်ပြီး ငိုချလိုက်စဉ်မှာပင် သူတို့ ၏ အကျဉ်း ခန်းတံခါးဖွင့်သံကို ကြားလိုက်ကြရသည်။ ။ တံခါးဝတွင် လူတစ်ဦးရပ်နေသည်။ ။ စုတ်ပြနေသော အပြာရောင် ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်လျက် သူမ၏ ဆံပင်များမှာ ဖရိုဖရဲ။

ထိုလူသည် တံခါးဝမှ လှမ်းအော်လိုက်သည်။ ။

"ကဲ ... အားလုံးအပြင်ထွက်၊ လှည်းတွေပေါ်တက်ကြ"

တံခါးဝအနီးရှိ အဖိုးအို တစ်ဦးက သူ၏ လက်သီးကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ ထိုသူက အဖိုးအိုကို ပစ်ကန်လိုက်သည်။ ။ ညည်းညူသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ကား အခန်းတွင်းရှိ လူအားလုံး နေရောင်ဖြင့် လင်းထိန်နေသော အပြင်လောကသို့ တိုးပြီး လှမ်းထွက်လိုက်ကြသည်။ ။ မဒမ်ဘာဂါရက်၏ အဆိုအရ သူမကား နောက်ဆုံးမှ ထွက်လာခဲ့သော အကျဉ်းသားပင်။

ယနေ့အဖို့ အပြင်တွင် လှည်း ၂၂ စီးသည် ဂီလိုတင်း ခေါင်းဖြတ်စက်ထံ သွားမည် ဖြစ်၏။ စုစုပေါင်း လူပေါင်း ၁၀၀ တိတိ၊ သို့မဟုတ် ခေါင်း

အလုံး ၁၀၀ တိတိ ...၊ လှည်းတစ်စီးလျှင် ငါးယောက်။

ယနေ့အဖို့ နေရောင်က ထူးထူးခြားခြား တောက်ပလွန်းလှသည် ။ အကျဉ်းသားများ သည် တန်းစီကာထောင်လှေကားမှ ဆင်းလာခဲ့ကြသည် ။ အချို့ကား ငိုလျက်၊ အချို့ကား တိတ်ဆိတ်လျက်၊ အချို့ကား ခပ်တင်းတင်း မျက်နှာထားနှင့်။

ထိုစဉ် အသက် ၁၄ နှစ်ခန့်ရှိ လူငယ်လေးတစ်ဦးသည် ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားလိုက်သေး၏။ အစောင့်နှစ်ဦးက သူ့ကို ဆီးဖမ်းလိုက်ပြီး အခြားတစ်ဦးက လက်ကိုင်တုတ်ဖြင့် ထိုသူငယ်ကလေး၏ ပခုံးကို တအားရိုက်ချလိုက်ရာ မြေကြီးပေါ်သို့ ခွေကနဲ ကျသွားခဲ့၏။ သူ့ကို အစောင့်များ ဆွဲယူပြီး လှည်းတစ်စီးပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်သည် ။

မြင်းလှည်းများ သည် တစ်စီးပြီးတစ်စီး အကျဉ်းထောင်ဝန်းမှ တန်းစီပြီး ထွက်ခဲ့ကြသည် ။ ဤမြင်းလှည်းများ အတွင်း လိုက်ပါခဲ့ကြသော ဂုဏ်သရေရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ တစ်ချိန်က ကိုယ်ပိုင် မြင်းလှည်းများ ဖြင့် သွားကြ၊ လာကြ၊ မော်ကြ၊ ကြွားကြ၊ ပျော်ပါးခဲ့ကြသူများ ချည်းပင်။ ယခုအခါ တွင် ကား မမော်နိုင်၊ မပျော်နိုင်တော့၊ သူတို့ သွားရမည့် ခရီးကား နောက်ဆုံးခရီး၊ သေမင်းနှင့် တွေ့ရ မည့်ခရီး။

မြင်းလှည်းတစ်စီး ထွက်သွားလျှင် နောက်တစ်စီးပေါ်သို့ အကျဉ်းသားများ တက်ကြသည် ။ ယင်းတစ်စီးထွက်သွားလျှင် ကျန်လူများက နောက်တစ်စီးပေါ်သို့။

နောက်ဆုံး မြင်းလှည်းပေါ် တက်ရမည့် မဒမ်ဘာဂါရက်သည် လှည်းစောင့်ရင်း သူမ၏ အတိတ်ကို ပြန်တွေးကြည့်နေမိသည် ။ ယခု သူမအသက် ၃၄ နှစ်ရှိပြီ။ သူမသည် တစ်ချိန်မဟုတ် တစ်ချိန်တွင် သူမကို လာခေါ်မည့် သေမင်းကို မှုလှသူမဟုတ်။ သူမ၏ ခင်ပွန်းကိုပင် ရှင်သေမင်း

သည် လွန်ခဲ့သော ၅ နှစ်ခန့်က ခေါ်ဝင်သွားခဲ့ပြီးပေပြီ။ သို့သော် ယခုအခါတွင် သူမအဖို့ သေမင်းက ခေါ်မည့်ခေါ်တော့ မြန်လှချေသည် တကား

။

သူမ၏ ခင်ပွန်းသည် မှာ နွေဦးပေါက်ရာသီတွင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရာ သူမသည် နွေရာသီ ကာလတစ်လျှောက်လုံး အလွန်ကသီလင်တဖြစ်ခဲ့ရသည် ။ ခင်ပွန်းသည် မှာ သူသေမည်ကို မျှော်လင့် ထားသည့်အတိုင်း သူ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားသောအခါ သူ၏ လုပ်လက်စ လုပ်ငန်းအား လုံး သည် သူမထံသို့ ရောက် လာလေတော့၏။ ထိုအခါတွင် မှ သူမတို့ ၏ ပစ္စည်းဥစ္စာများမှာ သူမမျှော်လင့် ထားသော မမာကာ၏ လေးပုံတစ်ပုံမျှသာ ရှိကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည် ။ စင်စစ် သူ၏ ခင်ပွန်းသည် မှာ အကြွေးပတ်ချာလည်လျက် ရှိနေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

သို့ဖြင့် သူမသည် ယင်းအကြွေးများကို ရှင်းလင်းပေးဆပ်ရန် အားကြိုးမာန်တက် ရုန်းကန် ခဲ့ရတော့သည် ။ အကြွေးများ ရှင်းသွားသောအခါတွင် မူကား သူမတွင် သူမပိုင် လက်ကျန်ပစ္စည်းဟူ၍ အနည်းငယ်မျှသာ ရှိတော့၏။

ယင်းနှစ် နွေရာသီ၏ နေ့တစ်နေ့မှာ ပင် ဂီးရတ် (Girard) သည် သူမထံသို့ ရောက်လာခဲ့ သည် ။ ဂီးရတ်မှာ ရိုးသားဖြောင့်မတ်သော သူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ယနေ့ သူ၏ မျက်နှာမှာ မကောင်းလှ။ သူမသည် ဂီးရတ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး နေရာပေးလိုက်သည် ။

"ကဲ ... ကျွန်မ ဘာကူညီရမလဲ"

"ကျွန်တော်တော့ ဘယ်ကစပြောရမယ်ဆိုတာတောင် မသိတော့ဘူး

"

"ပြောပါ ..."

"ကျွန်တော် အခု ဒုက္ခရောက်နေတယ် မဒမ်။ သိပ်ဒုက္ခရောက်နေတယ်"

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

"အကြွေးပေါ့၊ ဒီနှစ် ကျွန်တော့်ယာတွေ သီးနှံအထွက်မကောင်းဘူး၊ ဒီနှစ် အကြီးအကျယ် ရှုံးတယ်"

"ဒီတော့ ..."

"ကျွန်တော့်မှာ ရှိတဲ့ ပစ္စည်းအားလုံး အကြွေးနဲ့ အသိမ်းခံရတော့မယ်

"

"ဒီတော့ ကျွန်မဆီက အကူအညီလိုတယ် ဆိုပါတော့။ ကျွန်မလည်း ဆင်းရဲတဲ့ မုဆိုးမပါ။ ကျွန်မမှာ လဲ ဒီမြေကလွဲလို့ ဘာမှ မယ်မယ်ရရ မကျန်တော့ပါဘူး"

"တစ်နှစ်လောက်ဆိုရင် ကျွန်တော် ပြန်ဆပ်နိုင်မှာ ပါ"

"ရှင့်အကြွေးဆပ်ဖို့ ငွေဘယ်လောက်လိုလဲ"

သူသည် သူမအား ပေးဆပ်ရမည့် အကြွေးပမာဏကို ပြောလိုက်ရာ သူမသည် သူမ၏ ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်၏။

"ကျွန်မမှာ ရှိတာအားလုံး အဲဒီပမာဏရဲ့ ဆယ်ပုံတစ်ပုံလောက်ပဲ ရှိမယ်"

"ဒီလိုဆိုရင် ဒီကိစ္စအတွက် ပြောစရာ ကုန်ပြီပေါ့လေ"

သူမသည် ရိုးသားသော၊ အရပ်ဆိုးသော ဂီးရတ်၏ မျက်နှာကို အလေးအနက် စိုက်ကြည့် လိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် ထိုင်ခုံမှ ထလိုက်သည်။ ။

"ကျွန်မ တစ်ရက်လောက် စဉ်းစားပါရစေအုံး၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို ကူညီကောင်း ကူညီနိုင်ပါလိမ့် မယ်၊ တစ်မျိုးတဖုံပေါ့လေ။ ဒါမှ မဟုတ် ကူနိုင်မဲ့ ကျွန်မရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို တွေ့ရင်တွေ့နိုင် ပါလိမ့်မယ်"

"ဘုရားသခင် ခင်ဗျားကို စောင့်ရှောက်ပါစေ မဒမ်၊ ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်ပါစေ"

သူသည် သူမအတွက် လေးလေးကြီး ဆုမွန်ကောင်းတောင်းရင်း ထွက်သွားခဲ့သည်။ ။

သူမ၏ အတွေးများမှာ ဤနေရာမှ စတင်ခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ။ ထိုနေ့က သူမနှင့်အတူ အသတ်ခံရမည့် သူများက သူမအား ...

"ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်ပါစေ" ဟူ၍ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လာရောက် နှုတ်ဆက် ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား ...။

သူမသည် လွန်ခဲ့သော ၅-နှစ်ခန့်က ဂီးရတ်ကို အမှန်ပင် ကူညီခဲ့သည်။ ။ သူမသည် ဂီးရတ်ကို ထိုနေ့ မိုးမချုပ်မီပင် အခေါ်လွှတ်ရာ သူသည် မြင်းတစ်စီးဖြင့် ကမန်းကတန်း ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ။ သူမသည် သူ၏ လက်ကိုဆွဲကာ အိမ်ထဲသို့ ခေါ်သွင်းခဲ့သည်။ ။ အိမ်တွင်းရှိ တစ်ခါတစ်ရံမျှသာ အသုံး ပြုသော အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ အရောက်တွင် နံရံကပ်စင်တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ။ စင်ပေါ်တွင် ရွှေပန်းကန်ပြားများ ထောင်လျက် သား။

"ကဲ ... အဲဒါတွေ ယူပေတော့၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို ကူညီဖို့ ဒါပဲရှိတယ်၊ ရှ

င့်ကို အဲဒါတွေ ကူညီနိုင် ပါလိမ့်မယ်"

ဝင်လုဆဲနေရောင်ခြည်အောက်တွင်

ရွှေပန်းကန်ခွက်ယောက်များမှာ အရောင်ထွက်လျက် ရှိသည် ။
စုစုပေါင်း တစ်ဆယ့်နှစ်ချပ်တိတိ။ ယင်း ရွှေပန်းကန်ပြားများကို ပါရီမြို့
ပေါ်တွင် သွားရောက်ရောင်းချမည်ဆိုပါက ဂီးရတ်၏ အကြွေးများကို ရှ
င်းနိုင်မည်မှာ သေချာလှ၏။

သို့ဖြင့် ဂီးရတ်၏ ပြဿနာ ပြေလည်သွားခဲ့သည် ။ ယင်းရွှေများ သ
ည် နောင်သောအခါ မဒမ် ဘာဂါရတ်၏ သမီးအတွက် အမွေပစ္စည်းများ
ဖြစ်နိုင်သည် ။ သို့သော် မဒမ် ဘာဂါရတ်မှာ မချမ်းသာ သော်ငြားလည်း
ပစ္စည်းကို စုံမက်သူမဟုတ်။ သူမသည် ရွှေပန်းကန်များ အကြောင်းကို
ရော၊ ဂီးရတ် ၏ အကြောင်းကိုပါ မေ့ပစ်လိုက်သည် ။

နောက်သုံးနှစ်ခန့်အကြာတွင် သူမသည် ဘရင်တန်ရှိ သူမပိုင်မြေကို
ကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦး နှင့် လွှဲထားခဲ့ပြီး ပါရီမြို့တော်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာ
ခဲ့သည် ။ ရွှေမြို့တော်ရောက်ပြီး မကြာမီ ပြင်သစ် အရေးတော်ပုံကြီး ဖြ
စ်ပွားပြီးနောက် သူမသည် ၊ မလိုလားအပ်သော မြေပိုင်ရှင်တစ်ဦးအဖြစ်
ထောင်ထဲသို့ ရောက်ရှိခဲ့ရသည် ။ ထိုမှ တစ်ဆင့် ခေါင်းဖြတ်စက်ဆီသို့။

မဒမ်ဘာဂါရတ်သည် နောက်ဆုံးလှည်းပေါ်သို့ တက်လိုက်သည် ။
သူမ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ထား၏။ သူမလှည်းပေါ်တွင်
ထိုင်မိသည် နှင့် မြင်းလှည်းမှာ လေးကန်စွာ စတင် ရွေ့လျားတော့သည်
။ လှည်းပေါ်တွင် တိတ်ဆိတ်စွာ ငိုကြွေးလျက်ရှိသော အဖိုးကြီးတစ်ဦး၊
သူမထက် အသက်ပိုကြီးပုံရသော အမျိုးသမီးနှစ်ဦးနှင့်၊ အလွန်တုန်လှုပ်
ချောက်ချားနေဟန်ရှိသော အသက် နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိ အမျိုးသမီးငယ်တစ်
ဦးတို့ ရှိသည် ။ အမျိုးသမီးများ ၏ ဆံပင်များမှာ လည်း ၊ သူမလိုပင် လ

ည်ဂုတ်ပေါ်သည် အထိ ဖြတ်ထားကြသည် ။ သူမသည် အမျိုးသမီးငယ်
လေးကို နှစ်သိမ့်ရန် သူမ လက်ကိုဆန့်တန်းမည်ပြုလိုက်သည် ။ သို့
သော် ချက်ချင်းပင် သူမ၏ လက်ဖျားမှာ လက်ပြန်ကြိုး တုပ်ထားကြော
င်း ပြန်သတိရလိုက်သည် ။ သို့ဖြင့် သူမသည် လှည်းပေါ်ရှိ လူအားလုံးကို
ပြုံးပြလိုက် သည် ။ ငိုကြွေးနေသော အဖိုးကြီးအပါအဝင် လှည်းပေါ်ရှိ
လူအားလုံးက သူမ၏ အပြုံးကို တုံ့ပြန်ရန် ကြိုးစား၍ ပြုံးကြသည် ။

မြင်းအိုကြီး တစ်ကောင်ဆွဲသော သူတို့ ၏ လှည်းမှာ လှည်းတန်းကြီး
၏ နောက်ဆုံးမှ တအိအိ လိုက်ပါသွားသည် ။ သူတို့ လှည်း၏ ရှေ့တွင်
အခြားသူများကို တင်ဆောင်ထားသော လှည်းပေါင်း နှစ်ဆယ့်တစ်စီးတိ
တိ။ သူတို့ အားလုံး တစ်ဆယ့်ရှစ်ဆက်မြောက် လူးဝစ်ဘုရင်သွားရာ လ
မ်းအတိုင်း တရွေ့ရွေ့ သွားနေကြခြင်းဖြစ်သည် ။ သို့မဟုတ် ဂီလိုတင်း
ခေါင်းဖြတ်စက်ကြီးထံ သွားနေကြခြင်း ဖြစ်သည် ။

သူတို့ ၏ လှည်းတန်းကြီးသည် ရပ်ကွက်များကို ဖြတ်သွားရာ တစ်
နေရာတွင် မဒမ်ဘာဂါရတ် နေထိုင်ရာ အဆောက်အဦအနီးမှ ဖြတ်သန်း
လာခဲ့၏။ သူမသည် သူမ၏ အခန်းရှိရာသို့ လှမ်းမျှော် ကြည့်လိုက်သည်
။ သူမ၏ သမီးလေးသည် ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်နေသည် ။ ထို့နော
က် ပြတင်း ပေါက်တံခါး ပိတ်သွားသည် ။ သူမ၏ သမီးငယ်မှာ ယင်းလှ
ည်းတန်းကြီး၏ နောက်ဆုံးလှည်းတွင် သူမ၏ မိခင်ပါကြောင်းကို
လည်းကောင်း၊ သူမ၏ မိခင်သည် မကြာမီ ခေါင်းဖြတ်ခံရတော့မည် ဖြ
စ်ကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ လုံးဝမသိခဲ့။ သူမ သိသည် မှာ သူမ၏ မေ
မေသည် အင်္ဂလန်သို့ ခရီး သွားနေသည် ဟူ၍ ။

မဒမ်ဘာဂါရတ်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဘင်တီးသံကို စတင်ကြားလို
က်ရသည် ။ လူတစ်ဦး ခေါင်းဖြတ်တိုင်း "ဘင်" တစ်ကြိမ်တီးသည် ။ သူ

မတို့ လှည်း "ဂီလိုဘင်" နှင့် နီး လာလေလေ "ဘင်" သံမှာ ပို၍ ကျယ်
လာလေလေ။

ခေါင်းဖြတ် စက်ကြီးကို လှမ်းမြင်နေရပြီ။ ပါးကွက်အာဏာသားများ
သည် အော်ဟစ် ရုန်းကန်နေသော မိန်းမကြီးတစ်ဦးကို ခေါင်းဖြတ်စက်
ပေါ်သို့ ဆွဲငင်သွားသည် ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

လှည်းပေါ်ရှိ အဖိုးကြီးသည် မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ရင်း
လှည်းကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခွေကျ သွားသည် ။ ကျန်လူလေးဦးကား မတုန်မ
လှုပ် အဖိုးကြီးကို ငေးကြည့်နေကြ၏။ ထိုစဉ် သူတို့ လှည်း ရပ်သွားသ
ည် ။ ရောက်ပြီ။

မဒမ်ဘာဂါရတ်သည် သွေးခဲမတတ် တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားသ
ည် ။

သူမသည် အိပ်မက်လား၊ တကယ်လားဟု ပင် ရုတ်တရက် တွေးမိ
လိုက်သေးသည် ။ "ဂီလိုတင်း" ကြီးသည် တကယ်ပင် ထင်းဖြတ်သလို
လူခေါင်းများကို ဖြတ်ပစ်သလော။

သူမ၏ အတွေးမှာ ကြည်ရှည်မခံလိုက်၊ သွေးပင်လယ်ကြီးကို "ဘွား
" ကနဲ တွေ့လိုက်ရ သောကြောင့်တည်း။

တကယ်ပင် သွေးပင်လယ်ကြီးဖြစ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ခြေမျှ
က်စေ့မြုပ်လု သွေးများ လွှမ်းလျှက် ...။

ထိုစဉ် သူမတို့ လှည်း နောက်ပေါက်ပွင့်သွားပြီး အမွေးအမှင်ထူထပ်
သော လက်တစ်ဖက် ဝင်လာကာ သူမကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆောင့်ဆွဲလို
က်သည် ။

"လူကြီးမင်း"

သူမက ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။ ။

"ကျွန်မကို နောက်ဆုံးမှ ..."

သူမ၏ စကားသံ ရပ်သွားရခြင်းမှာ လက်ပိုင်ရှင်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ပင်။ လက်ပိုင် ရှင်မှာ ယောက်ျားမဟုတ်ဘဲ မိန်းမကြီးတစ်ဦးဖြစ်၍ ။

"ကျွန်မ ဒီလူတွေအားလုံး ကိစ္စပြီးမှ နောက်ဆုံးတက်ပါရစေ"

မိန်းမကြီးသည် သူမ၏ လက်ကို လွှတ်လိုက်ပြီး အရပ်ကြိုးပြတ်ဖြစ်နေသော အဖိုးကြီးကို ဆွဲယူလိုက်သည် ။

"လာပါ ... အဖိုးရဲ့ ၊ သိပ်မကြာပါဘူး၊ ခဏလေးနဲ့ ပြီးသွားမှာ ပါ"

ထို့နောက် ကျန်လူများကိုပါ လှည်းပေါ်မှ ဆွဲချလိုက်၏။ သူကလည်း လှည်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည် ။ သူမသည် ယခင်က သွေးနံ့ကိုပင် ခံဖူးသူမဟုတ်။ သူမ၏ ဂါဝန်ကိုလည်း သွေးမစို စေရန် အနည်းငယ် မလိုက်ရ၏။

ရှေ့ဆုံးမှ အဖိုးအိုသည် သနားစဖွယ် ငိုညည်းရင်း ပါးကွက်သားများ လက်ထဲသို့ ပါသွား သည် ။

ခေါင်းဖြတ်စင်ပေါ်၌ မျက်နှာဖုံး စွပ်ထားသော ပါးကွက်အာဏာသားတစ်ဦးက အဖိုးအိုကို ခြေထောက်ဖြင့် ဆောင့်ကန်ပစ်လိုက်သည် ။ ထိုစဉ် "ဘင်" သံ ထွက်ပေါ်လာသည် ။

သူမသည် ဘင်သံ ရပ်မသွားပါစေနဲ့ ဟု ဆုတောင်းနေမိသည် ။

သို့သော် ဘင်သံ တိတ်သွားပြီ။

တစ်စက္ကန့်မျှ တိတ်ဆိတ်နေသည် ။

အဖိုးအိုက တအားအော်လိုက်သည် ။ သူမသည် လန့်အော်မိမတတ်
ဖြစ်သွားခဲ့သည် ။

သွေးတွေ ... သွေးတွေ။

အဖိုးကြီးတစ်ဦး၏ ကိုယ်မှ ဤမျှ သွေးတွေအများကြီး ထွက်ရသ
လော၊ သူမသည် နဝေ တိမ်တောင် တွေးနေမိ၏။

နောက်တစ်ဦး ...

ယခုအလှည့်မှာ အသက်နှစ်ဆယ်ရှိ မိန်းကလေး။ သူမ၏ ဆံပင်ကို
ဖြတ်ထားသဖြင့် ရုတ်တရက်ဆိုလျှင် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ဟု ပ
င် ထင်ရသည် ။ ယခုအခါ သူမသည် ခပ်အေးအေးဖြစ်နေပေပြီ။ မဒမ်
ဘာဂါရတ်သည် သူငယ်မ၏ တည်ငြိမ်သော အမူအရာကို မြင်ရ
သောကြောင့် ကျိတ်၍ ကျေနပ်နေမိသည် ။

ရှေ့မှ လူတစ်ဦး ကိစ္စပြတ်သွားသဖြင့် သူမမှာ ခေါင်းဖြတ်စက်သို့ ပို
၍ နီးကပ်သွားသည် ။ သူမသည် နှလုံးတုန်ဖွယ် မြင်ကွင်းကို မကြည့်လို
သဖြင့် ခေါင်းကို ငုံ့ထားလိုက်သည် ။

ဘင်သံ ...

ဘင်သံ ရပ်သွားပြီးနောက် တိတ်ဆိတ်မှု ...

ထို့နောက် ဓားသွားကျသံ ...။

မဒမ်ဘာဂါရတ်မှာ ဓားသွားကြီးနှင့် တစ်ကိုက်အကွာတွင် ရပ်မိပြီ၊
သူမ၏ အဝတ်အစား များကိုလည်း သွေးစွန်းကုန်ပြီ။

သို့သော် ...

ယနေ့ သုတ်သင်ပွဲကြီးတွင် သူမ၏ မိတ်ဆွေကြီး ဂီးရတ်တစ်ယောက် "ဂီလိုတင်း" ကြီးအနီး တွင် တစ်ချိန်လုံး ရှိနေခဲ့သည် ကို သူမ မသိခဲ့။ ယခုအချိန်တွင် ဂီးရတ်မှာ ယခင်ဂီးရတ် မဟုတ်တော့။ ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးထဲတွင် အရေးပါသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေပေပြီ။ သူသည် ယနေ့အဖို့ "ဂီလိုတင်း" ကြီးကို လာရောက်ကြီးကြပ်လျက်ရှိနေပါသည်။ ။

ယနေ့အဖို့ သုတ်သင်ပြီး အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးတော့မည်ဖြစ်သောကြောင့်၊ ဂီးရတ်မှာ စိတ်လက်ပေါ့ပါးနေသည် ။ ယခုဆိုလျှင် လူပေါင်း တစ်ရာ့ကိုးယောက်တိတိ သုတ်သင်ပြီးပြီ၊ နောက်ဆုံး တစ်ယောက်သာ ကျန်တော့သည် ၊ မဒမ်ဘာဂါရတ်မှာ လူတန်းကြီး၏ နောက်ဆုံးတွင် ဖြစ်သောကြောင့် သူမကို သူ မမြင်မိခဲ့။ ဂီးရတ်သည် နောက်ဆုံးအဖြစ် သုတ်သင်ရမည့် ရာဇဝတ်သား ကို အမှတ်မထင် လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။

သူ၏ စပါးစပ်မှ အသံကုန် ဟစ်အော်သံ ထွက်ပေါ်သွားသည် ။ ပါးကွက်အာဏာသားများ ရုတ်တရက် ကြောင်သွားခဲ့သည် ။ သူသည် သူမထံသို့ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းကာ ပြေးတက်လာ ခဲ့သည် ။

သူသည် သူမကို ညင်သာစွာ ပွေ့ယူလိုက်သည် ။ သူမကလည်း အရပ်ကြိုးပြတ် ခွေအကျ၊ သူကလည်း ဝင်အပွေ့နှင့် အချိန်မှီရုံကလေးပင်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားသည် ။ သူကိုယ်တိုင် ယင်းနေရာမှ သူမကို မည်သို့မည်ပုံ ခေါ်ထုတ်လာခဲ့သည် ကို မမှတ်မိတော့။

သူသည် သူမကို ဆွေမျိုးတစ်ဦး၏ အိမ်သို့ ခေါ်ယူသွားပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ပင်လယ် ကမ်းရိုးတန်းအထိ လိုက်ပါစောင့်ရှောက် ပို့ဆောင်

ပေးခဲ့သည် ။ ထို့နောက် သူမသည် အင်္ဂလန်ကျွန်း ပေါ်သို့ ဘေးမသီ ရန်
မခ ရောက်ရှိသွားတော့၏။ မကြာမီ သူမ၏ သမီးငယ်လေးသည် လည်း
သူမထံ သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည် ။

သို့ဖြင့် သူမကား သေမင်းခံတွင်းဝသို့ လက်တစ်လုံးခန့်အလိုအထိ
ရောက်သွားခဲ့ဖူးပြီးမှ ပြန်လည်လွတ်မြောက်လာခဲ့ကာ အိုမင်းသည် ထိ
ဆက်လက်အသက်ရှင်ခွင့် ရရှိခဲ့သော ရှားပါးလှ သည့် လူသားတစ်ဦးပ
င် မဟုတ်ပါလား။ ။
